

FABLEHAVEN

CAROLAS

BRANDON MULL

„Jedna z najlepších fantasy kníh, aké som kedy čítal...“

Christopher Paolini, autor knihy *Eragon*

FABLEHAVEN

ČAROLES

NIKTO,
KTO VOJDE,
NEODÍDE
NEZMENENÝ

KTO VSTÚPI BEZ POZVANIA,
PREMENÍ SA NA KAMEŇ.

FABLEHAVEN

ČAROLES

BRANDON MULL

ILUSTRÁCIE
BRANDON DORMAN

 Fortuna
Junior

Pre Mary, vďaka ktorej môžem písať.

Original title: Brandon Mull: FABLEHAVEN
Copyright © 2006 by Brandon Mull
Illustrations © Brandon Dorman
Translation © Zuzana Trstenská, 2011
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2011, 2021

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Zodpovedná redaktorka Anna Kališková.

Druhé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat', ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0165-3

Obsah

PRVÁ KAPITOLA	Povinné prázdniny	1
DRUHÁ KAPITOLA	Na stope tajomstvám	18
TRETIA KAPITOLA	Chatrč obrastená brečtanom	33
ŠTVRTÁ KAPITOLA	Ukryté jazero	48
PIATA KAPITOLA	Tajný denník	65
ŠIESTA KAPITOLA	Maddox	86
SIEDMA KAPITOLA	Väzeň v pohári	105
ÔSMA KAPITOLA	Odplata	124
DEVIATA KAPITOLA	Hugo	145
DESIATA KAPITOLA	Svätojánska noc	162
JEDENÁSTA KAPITOLA	Následky	183
DVANÁSTA KAPITOLA	V stajni	208
TRINÁSTA KAPITOLA	Neočakávaná správa	220
ŠTRNÁSTA KAPITOLA	Trolova pomoc	240
PÄTNÁSTA KAPITOLA	Druhá strana podkrovia	260
ŠESTNÁSTA KAPITOLA	Zabudnutá kaplnka	281
SEDEMŇASTA KAPITOLA	Zúfalý risk	298
OSEMŇASTA KAPITOLA	Bahumat	316
DEVÄTNÁSTA KAPITOLA	Rozlúčka s Čarolesom	335
	Poďakovanie	350
	Otázky pre čitateľov	352

Povinné prázdniny

Kendra cez bočné okno sledovala machule listov poletujúcich popri aute. Keď ju to mihotanie unavilo, upriamila pohľad na jeden zo stromov a pozorovala, ako sa približuje, míňa ich a postupne mizne kamsi v diaľke.

Tak to chodí aj v živote. Človek sa môže zamerať na to, čo ešte len príde, alebo na to, čo sa už pominulo. Prítomnosť však trvá príliš krátko na to, aby si ju dokázal plne uvedomiť. Možno raz, no určite nie tu a teraz, na diaľnici uprostred connecticutských lesov, ktorá, zdá sa, nemá konca-kraja.

„Prečo ste nám nepovedali, že starká býva na konci sveta?“ ozval sa Seth.

Kendrin brat má jedenásť rokov a na budúci školský rok bude šiestak. Už ho omrzelo hrať sa videohru, čo je

jasný dôkaz toho, že ich cesta má priam výpravný ráz.

Mama otočila hlavu dozadu. „O chvíľu tam budeme. Zatiaľ sa môžeš pozerat' z okna.“

„Som hladný,“ povedal.

Mama otvorila tašku plnú všelijakých dobrôt a občerstvenia na cestu a chvíľu sa v nej prehrabávala. „Chceš arašidové maslo a krekerky?“

Seth sa načiahol za krekermi. Ocko, ktorý šoféroval, si vypýtal mandľovú tyčinku. Minulé Vianoce zistil, že mandľová tyčinka je jeho najobľúbenejšia sladkosť, a zamienil si, že v nasledujúcom roku zje každý deň aspoň jednu. Ako vidieť, aj po šiestich mesiacoch sa ešte stále držal svojho presvedčenia.

„Kendra, chceš niečo aj ty?“

„Nie som hladná, ďakujem.“

Kendra sa znovu zamerala na divoké predstavenie stromov odohrávajúce sa za oknom auta. Jej rodičia idú spolu so všetkými tetami a ujcami z matkinej strany na sedemnásťdňovú plavbu okolo Škandinávie. Zadarmo. Nie, nevyhrali nijakú cenu. Idú tam preto, lebo Kendrini starí rodičia sa udusili.

Stalo sa to počas návštevy starej mamy a starého otca Larsenovcov u príbuzných v Južnej Karolíne. V prívесе, v ktorom bývali, unikol vinou akejsi poruchy plyn a všetci sa udusili v spánku.

Starí rodičia Larsenovci už dávno predtým vraveli, že keď zomrú, chcú, aby zo sumy, ktorú na to vyčlenia, išli všetky ich deti spolu so svojimi partnermi na výletnú

plavbu okolo Škandinávie. Len na vnúčatá akosi zabudli.

„A to vás bude baviť trčať sedemnášť dní na nejakej lodi?“ opýtala sa Kendra.

Ocko sa zahľadel na jej odraz v spätnom zrkadle. „Bude tam skvelé jedlo. Slimáky, kaviár – samé špeciality.“

„Až tak sa tam zasa netešíme,“ dodala smutne mama. „Myslím si, že keď nám vaši starí rodičia rozprávali o svojej poslednej vôli, nepredpokladali, že nás takto skoro opustia. No budeme sa snažiť. Aspoň kvôli nim.“

„Loď má mať zastávky v rozličných mestách,“ pokračoval ocko. „Časť plavby by sme mali stráviť na pevnine.“

„Len aby aj táto cesta netrvala sedemnášť dní,“ ozval sa otrávene Seth.

„Už sme takmer tam,“ odvetil ocko.

„A naozaj musíme ísť k starkej a k starkému Sorensonovcom?“ spýtala sa Kendra.

„Určite tam zažijete kopu zábavy,“ usiloval sa ich potešiť ocko. „Berte to ako veľkú poctu. Nemajú vo zvyku pozývať návštevy.“

„Veď práve. Ledva si pamätáme, ako vyzerajú. Sú to hotoví pustovníci.“

„Stále sú to však moji rodičia,“ poznamenal ocko. „Už si ani nepamätám, ako som to s nimi v detstve vydržal.“

Cesta sa prestala kľukatíť pomedzi kopce a teraz prechádzala rovno cez stred mesta. Zastali na semaforoch a Kendra civela na jednu tučnú ženu, ktorá tankovala benzín do svojej dodávky. Predné sklo mala celé ufúľané, ale nezdalo sa, že by sa ho chystala umyť. Kendra sa pozrela

pred seba. Ich predné sklo bolo posiate drobnými muškami napriek tomu, že počas poslednej zastávky na pumpe ho ocko dočista vyutieral handrou. Dnes prešli celú cestu až z Rochestru.

Kendra vedela, že starí rodičia Sorensonovci nechceli, aby k nim prišli. Náhodou počula mamu a starého otca, keď sa o tom zhovárali. Bolo to na pohrebe starých rodičov Larsenovcov.

Pri spomienke na pohreb ju striaslo. Pred obradom boli stará mama a starý otec Larsenovci vystavení vo dvoch rovnakých truhlách. Kendre sa nepáčilo, že starý otec mal na tvári mejkap. Aký šialenec to musel byť, ktorý rozhodol, že ľudia majú po smrti vyzerať čo najlepšie? Oveľa radšej by si ich pamätala takých, akí boli za života, než v tejto grotesknej, vyumelkovanej podobe. Starí rodičia z matkinej strany tvorili neodmysliteľnú súčasť jej života. Často k nim chodievala na návštevy a cez prázdniny s nimi trávilala veľa času.

Na rozdiel od starých rodičov z ockovej strany. Ledva si vedela spomenúť, kedy ich videla naposledy. Prv než sa jej rodičia vzali, starí rodičia Sorensonovci zdedili akýsi dom v Connecticute. Doteraz ich tam však nepozvali. Navyše, k nim do Rochestru tiež prišli len zriedkavo. A keď náhodou aj prišli, väčšinou len jeden z nich. Obaja spolu boli u nich nanajvýš dva razy. Starí rodičia Sorensonovci boli síce milí, ale ich občasné návštevy boli prikrátke na to, aby sa medzi nimi a ich vnúčatami mohlo vytvoriť skutočné puto. Kendra vedela len to, že stará mama učí históriu

na vysokej škole a že starý otec vlastní menšiu firmu, a preto veľa cestuje. To bolo asi tak všetko.

Všetkých prekvapilo, keď sa starý otec Sorenson zjavil na pohrebe. Od jeho poslednej návštevy v Rochestri uplynulo už viac ako osemnásť mesiacov. Ospravedlnil neúčast starej mamy, ktorá sa vraj necítila dobre. Vždy sa našiel nejaký dôvod. Kendre viac ráz napadlo, či sa už náhodou dávno potajme nerozviadli.

Ku koncu karu Kendra začula, ako mama prehovárala starého otca Sorensona, aby si ich zobrali k sebe. Stáli za rohom v chodbe, ktorá viedla do miestnosti s vystavenými telami starých rodičov Larsenovcov. Keď z tej miestnosti vychádzala, začula ich hlasy, a tak zastala, aby si potajomky vypočula, o čom sa rozprávajú.

„Prečo ich nedáte k Marci?“

„Nemôžeme ich k nej dať, lebo ide s nami.“

Kendra vykukla spoza rohu. Starý otec mal oblečené hnedé sako s koženkovými záplatami na lakťoch a okolo krku mal uviazaného motýlika.

„A kde dá deti Marci?“

„K svojim švagrovcom.“

„A čo opatrovatelka?“

„Dva a pol týždňa je na opatrovatelku priveľa. Ved' ste vraveli, že by ste si ich niekedy chceli vziať k sebe.“

„To hej. Ale prečo to musí byť práve koncom júna? Prečo to nemôže byť v júli?“

„Lebo loď vypláva v júni a má presne stanovený harmonogram. Aký je v tom rozdiel?“

„Koncom júna budem mať veľa iných povinností. Naozaj neviem, Kate. A navyše som už vyšiel z cviku, čo sa týka starostlivosti o deti.“

„Stan, ubezpečujem ťa, že keby som mohla, nikam by som nešla. Želali si to však moji rodičia. Nechcem ťa za každú cenu nútiť...“ Mamin hlas znel, akoby sa mala čo nevidieť rozplakať.

„V poriadku. Niekam ich už len dáme,“ vzdychol si starý otec Sorenson.

Od tej chvíle mala Kendra z návštevy u starého otca zlý pocit.

Ako stúpali do strmého kopca, mesto sa od nich pomaly vzdalovalo. Cesta sa ďalej zahýnala okolo jazera a strácala sa v okolitých lesnatých kopcoch. Z času na čas minuli poštovú schránku, niekedy medzi stromami zbadali aj dom, inokedy len dlhú príjazdovú cestu.

Zabočili na užšiu cestu. Kendra sa nahla dopredu, aby zistila, koľko benzínu ukazuje ručička. „Oci, už máme len štvrtinu nádrže,“ zahlásila.

„Už sme skoro na mieste. Keď vás vysadíme, pôjdeme s mamou dotankovať.“

„A nemôžeme ísť radšej s vami na tú plavbu?“ ozval sa Seth. „Skryjeme sa v záchranných člnoch a vy nám tam budete tajne nosiť jedlo.“

„U starých rodičov Sorensonovcov vám bude oveľa lepšie. Dajte im šancu,“ povedala mama. „Uvidíte, že budete príjemne prekvapení.“

„Tak. A sme tu,“ povedal ocko.

Z asfaltky odbočili na cestu vysypanú štrkom. Kendra videla len príjazdovú cestu kľukatiacu sa kdesi poza stromy, no po dome nebolo ani chýru, ani slychu.

Štrk vrždäl pod kolesami auta, keď prechádzali okolo viacerých nápisov, ktoré ich upozorňovali, že vstúpili na súkromný pozemok. Nápis na ďalších tabuliach hlásali zákaz vstupu. Došli k nízkej kovovej bráne. Bola otvorená, ale keby ju zatvorili, nikto nepozvaný by sa dnu nedostal.

„Tak toto je tá najdlhšia príjazdová cesta, akú som kedy videl!“ hundral Seth.

Čím ďalej išli, tým boli nápisy na tabuliach zvláštnejšie. *Súkromný pozemok* či *Zákaz vstupu* vystriedali nápisy ako *Pozor! Budem strieľať!* alebo *Samozvancov trest neminie*.

„To sú teda čudné nápisy,“ poznamenal Seth.

„Ja z nich mám skôr husiu kožu,“ zamumlala Kendra.

Za ďalšou zákrutou dorazili k vysokému kovanému plotu ozdobenému kovovými hrotmi v tvare ľalií. Brána bola roztvorená dokorán. Plot sa tiahol pomedzi stromy ďaleko na jednu aj na druhú stranu a blízko pri ňom stála posledná tabuľa s nápisom:

Čaká ťa istá smrť.

„Starý otec je asi poriadne paranoidný,“ neodpustila si Kendra poznámku.

„To je len taký vtip,“ povedal ocko. „Ten plot tu bol aj predtým. Určite tie cedule zdedili spolu s pozemkom.“

Prešli bránou, ale dom bol ešte stále v nedohľadne. Bolo tu len viac stromov a kríkov. Prešli cez most ponad

malý potôčik a stúpali hore nevelmi strmým briežkom. Odrazu sa stromy rozostúpili a odkryli výhľad na dom stojaci v diaľke za rozsiahlym trávnikom.

Dom bol veľký, no nie obrovský, s množstvom menších štítov, dokonca aj s jednou vežičkou. Po takom plote Kendra čakala prinajmenšom nejaký zámok či kaštieľ. Dom bol postavený z tmavého dreva a z kameňa, a preto vyzeral pomerne starobylo, no inak bol zachovaný. Oveľa impozantnejšie pôsobilo jeho okolie. Pred domom bola záhrada, v ktorej kvitlo množstvo žiarivých kvetov. Udržovaný živý plot a jazierko s rybami dodávali celému miestu čarovnú atmosféru. Za domom sa vypínala obrovitánska, najmenej päťposchodová drevená stodola s veternou ružicou navrchu.

„Je tu nádherne,“ povedala mama. „Kiež by sme tu mohli ostať s vami.“

„Vy ste tu ešte nikdy neboli?“ prekvapila sa Kendra.

„Ja nie, ale ocko tu niekoľko ráz bol, prv než sme sa vzali.“

„Tá dlhá príjazdová cesta slúži na odplašenie neželaných hostí,“ vysvetľoval ocko. „Ja, strýko Carl a teta Sophie sme sem chodili veľmi zriedka. Už som aj zabudol, ako to tu vyzerá. Máte šťastie, deti. Bude vám tu super. Keď už nič iné, aspoň sa dosýta vybláznite v bazéne.“

Zastali pred garážou. Vchodové dvere sa okamžite otvorili a objavil sa v nich starý otec Sorenson. Za ním kráčal vysoký, nemotorne vyzerajúci muž s veľkými ušami a drobná staršia žena. Mama, ocko a Seth vystúpili z auta.

Kendra v ňom ostala sedieť a pozorovala ich.

Starému otcovi od pohrebu narástlo krátke šedivé strnisko. Oblečené mal vyšúchané rifle a flanelovú košeľu, obuté mal pracovné topánky.

Kendra si skúmavo prezerala staršiu paniu, ktorá vyšla z dverí ako posledná. Nebola to stará mama. Napriek takmer úplne sivým vlasom, v ktorých sa kde-tu objavili aj čierne pramene, tvár tejto ženy vyzerala, akoby vôbec nestarla. Mandľové oči mala čierne ako uhoľ a črty tváre prezrádzali, že jej predkovia pochádzali z Ázie. Hoci bola nízka a trochu zhrbená, ešte stále budila dojem exotickej krásy.

Ocko a vysoký muž otvorili kufor auta a postupne z neho vyberali všetky batohy a kufre. „Kendra, poď von,“ počula ockov hlas.

Kendra otvorila dvere a nohy spustila na štrk.

„Zlož tie tašky len tu v hale,“ povedal ockovi starý otec. „Dale ich potom vynesie do izby.“

„A kde je mama?“ spýtal sa ocko.

„U tety Edny.“

„V Missouri?“

„Edna je na smrteľnej posteli.“

Kendra si nevedela spomenúť, či niekedy počula o tete Edne, a preto sa jej táto správa takmer vôbec nedotkla. Zdvihla zrak k domu. Všimla si, že okná sú z bublinkového skla a že v rohoch striech sa krčia vtáacie hniezda.

Všetci sa presunuli k hlavnému vchodu. Ocko a Dale niesli väčšie tašky, Seth menšiu cestovnú tašku a škatuľku od cereálií. Bol to jeho pohotovostný balíček. Mal v ňom

všetko možné, čo sa mu mohlo zísť na dobrodružnej výprave – gumičky, kompas, cereálne tyčinky, mince, vodnú pištoľ, lupu, hračkárske putá, špagát a píšťalku.

„Toto je Lena. Stará sa nám o domácnosť,“ predstavil ženu starý otec. Lena prikývla a kývla rukou na pozdrav. „Dale mi zasa pomáha s prácami okolo domu.“

„Ty si ale milé dievča,“ poznamenala Lena. „Môžeš mať asi štrnásť rokov, však?“ Kendra nevedela, kam má zaradiť jej prízvuk.

„Až v októbri.“

Kovové klopadlo na vchodových dverách vyzeralo ako škuľavý škriatok s krúžkom v ústach. Masívne dvere viseli na robustných pántoch.

Kendra vošla dnu. Podlaha v hale bola pokrytá vyleštenými drevenými doskami. Kytička zvädnutých kvetov v bielej keramickej vázičke položenej na nízkom stolíku skláňala svoje hlávky k zemi. Za čiernou lavicou s vysokou vyrezávanou opierkou stál, nakláňajúc sa na jednu stranu, vysoký stojan na kabáty. Na stene visel obraz zachytávajúci polovačku na líšku.

Z haly Kendra dovidela do ďalšej miestnosti. Takmer celú podlahu v nej pokrýval velikánsky koberec lemovaný strapcami. Zariadenie vyzeralo rovnako ako samotný dom – starodávne, ale zachovano. Väčšina sedačiek a stoličiek by sa skôr hodila do nejakého starobylého zámku či do múzea.

Dale kráčal hore schodmi, v rukách niesol niekoľko tašiek. Lena sa ospravedlnila a vytratila sa do vedľajšej izby.

„Máte prekrásny dom,“ vyhrkla mama. „Škoda, že nemáme toľko času, aby sme si ho mohli prezrieť.“

„Možno nabudúce, keď sa tu zastavíte po deti,“ prikývol starý otec.

„Ani nevieš, akí sme vám vďační, že ich u vás môžeme nechať,“ poďakoval sa ešte raz ocko.

„To nestojí za reč. Nechcem vás veľmi zdržiavať.“

„Už by sme mali ísť, ak to chceme stihnúť,“ súhlasil ocko.

„Deti, správajte sa tu slušne a starého otca poslúchajte na slovo,“ pripomenula im mama a objala najprv Kendru a potom Setha.

Kendra cítila, ako sa jej do očí tisnú slzy, ale podarilo sa jej ich potlačiť. „Šťastnú cestu a užite si to tam.“

„Ani sa nenazdáte a budeme späť,“ povedal ocko, Kendru objal okolo pliec a Setha pohladil po hlave.

Rodičia im ešte raz zakývali a potom vyšli z domu. Kendra podišla k dverám a pozerala sa, ako nastupujú do auta. Zatrúbili a začali cúvať. Keď auto zmizlo za prvými stromami, Kendra mala opäť slzy na krajíčku.

Mama a ocko sa teraz určite smejú, až sa celé auto otriasa. Čaká ich totiž tá najdlhšia dovolenka bez detí, odkedy sú zosobášení. V ušiach jej už znelo cinkanie pohárov, ako si na ňu spoločne pripíjajú. A ona tu zatiaľ stojí úplne opustená. Zavrela dvere. Seth, ktorému bolo ako vždy všetko jedno, si prezeral zložito vyrezávané figúrky ozdobnej šachovej súpravy.

Starý otec postával v hale a pozoroval ho. Tváril sa síce zhovievavo, ale bolo na ňom vidno, že sa mu to veľmi nepáči.

„Daj ich na miesto,“ ozvala sa Kendra. „Určite boli poriadne drahé.“

„Len ho nechaj,“ odvetil starý otec, ale z tónu, akým to povedal, bolo jasné, že sa mu uľavilo, keď ich Seth položil tam, kam patrili. „Ukážem vám vašu izbu.“

Vyšli hore schodmi a cez chodbu pokrytú kobercom nasledovali starého otca až k úzkemu drevenému schodisku vedúcemu k bielym dverám. Schody pri každom jeho kroku zaprašali.

„Nie sme zvyknutí mať v dome hostí. A už vôbec nie deti,“ vysvetľoval starý otec. „Myslím si, že najviac sa vám bude páčiť v podkrovi.“

Otvoril dvere a vošli dnu. Kendre odľahlo, keď videla, že je to útulná detská izba a nie nejaká tmavá kutica plná visiacych pavučín a mučiacich nástrojov, ako si predstavovala. Bola to dlhá, priestranná, čistá a svetlá miestnosť, v ktorej boli dve postele, police plné detských kníh, niekoľko samostatne stojacych skríň a bielizníkov, hojďací jednorozec, množstvo debien na hračky a sliepka v klietke.

Seth sa rozbehol rovno k nej. „Špica!“ prestrčil prst cez úzke mreže a snažil sa pohľadiť sliepku po zlatohnedých pierkach.

„Daj si pozor, aby ťa neďobla!“ upozornila ho Kendra.

„Neboj sa,“ upokojoval ju starý otec. „Zlatopierka je úplne krotká. Je to taký náš domáci maznáčik. Zvyčajne sa o ňu stará starká. Dúfam, že ju bez problémov zastúpíte, kým bude preč. Budete Zlatopierku pravidelne kŕmiť, čistiť jej klietku a zbierať vajíčka.“

„Ona znáša naozajstné vajíčka?“ spýtal sa prekvapene Seth a na tvári sa mu rozhostil spokojný úsmev.

„Jedno až dve denne, ak sa o ňu budete dobre starať,“ prikývol starý otec a ukázal na biele vedierko vedľa kletky, ktoré bolo plné zrna. „Za hrst' ráno aj večer by jej malo stačiť. Každý druhý či tretí deň jej treba vymeniť podstielku a dohliadať na to, aby mala vždy čo piť. Každé ráno jej dávame aj trochu mlieka.“ Starý otec žmurkol. „To je taký náš zlepšovací návrh.“

„A mohli by sme ju niekedy vziať von?“ Zlatopierka poďišla k Sethovi, a tak ju jedným prstom mohol pohladiť po pierkach.

„Nezabudnite ju však potom zasa vrátiť späť,“ starý otec sa zohol, aby ju tiež pohladkal, no len čo vopchal prst do kletky, Zlatopierka ho ťobla. „Nikdy ma nemala veľmi v láske,“ povedal a vytiahol prst z kletky.

„Niektoré hračky vyzerajú poriadne draho,“ poznamenala Kendra, stojac vedľa honosného, starožitne vyzerajúceho domčeka pre bábiky.

„Hračky sú na to, aby sa s nimi deti hrali,“ odvetil starý otec. „Postačí, keď sa budete usilovať udržiavať ich v čo najlepšom stave.“

Seth prešiel od kletky k malému klavíru v rohu miestnosti. Udrel na niekoľko klávesov, ale zvuk, ktorý klavír vydal, znel Kendre akosi čudne. Nebol to klavír, ale malé čembalo.

„Tak, odteraz ste tu pánmi vy,“ vyhlásil starý otec. „V rozumnej miere si tu môžete robiť, čo len chcete.“